

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Desconfiança de la UE
La UE no pagarà a l'Estat la lluita contra la desocupació juvenil sense saber com gastarà els diners. Critica l'atur i el deute excessiu.

10
anys

Adéu caòtic a Arafat
Milers de palestins assalten la Muqata i obliguen a suspendre la cerimònia d'enterrament de l'asser Arafat.

20
anys

Crítiques de Rússia
Rússia critica la decisió dels EUA de suspendre la vigilància de l'embargament d'armes als bosnians i fa una crida a la unitat dels aliats.

Són faves
comptades

Martí
Gironell

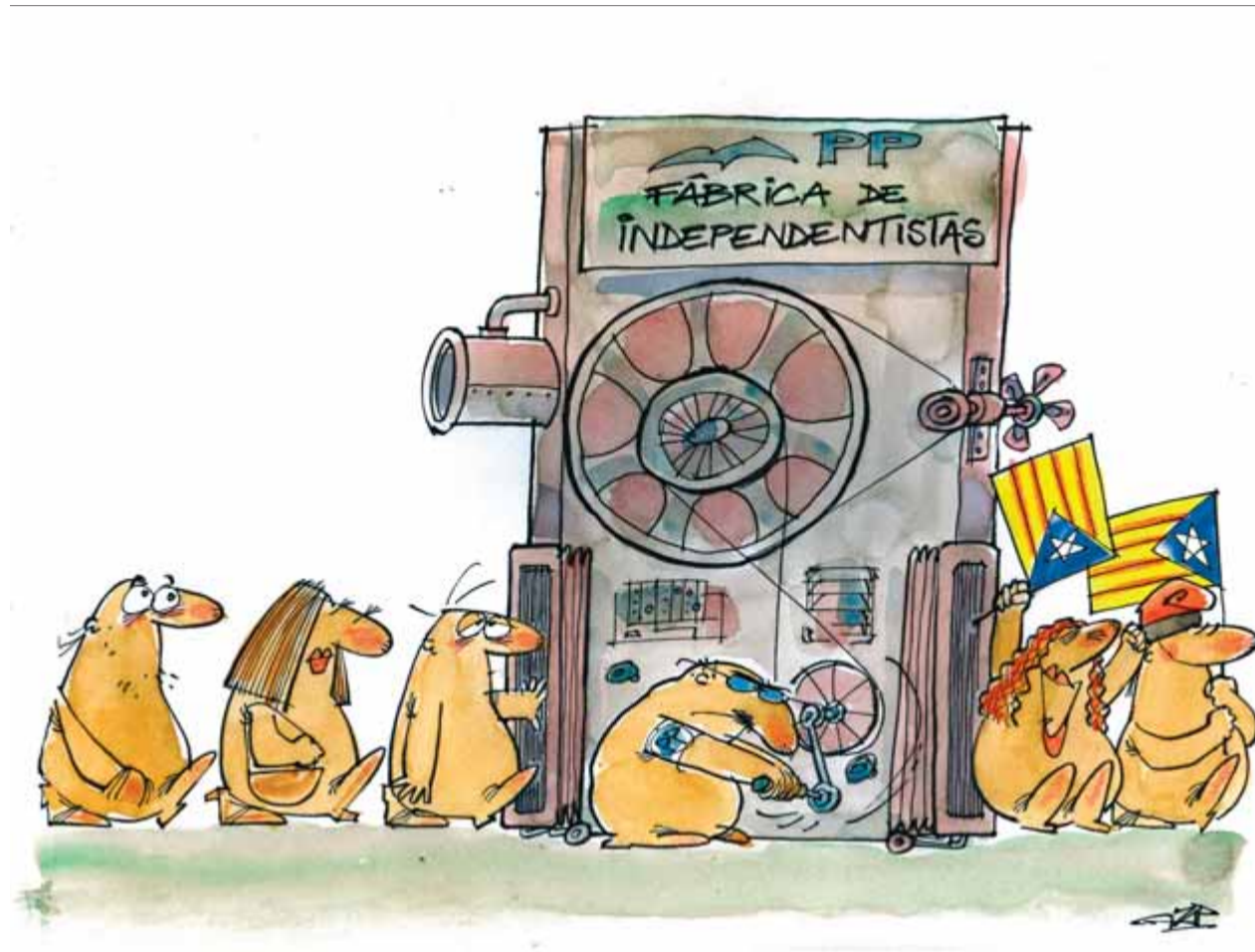

El llop

Estic dempeus aplaudint la superba interpretació de Lluís Homar del clàssic d'Àngel Guimerà *Terra baixa*. L'Homar i en Pau Miró s'han arremangat per adaptar un text als nostres dies que permet a Homar posar-se en la pell i en la veu d'uns personatges que connecten amb el més íntim de tots i cadascun dels que som al teatre. Personatges que transiten per una escenografia, una llum i un so que et capbusquen en una realitat intensa, concentrada, angoixant i sorprenentment pròxima que t'abraça. Aplaudeixo un exercici de teatre integral, en estat pur. Em rendeix a l'esforç per acostar al públic un text que t'atrapa, que no et deixa indiferent i que, si volen, amb tot el simbolisme permet paral·lelismes. Tenia un professor de literatura a l'institut que quan

Aplaudeixo un exercici de teatre integral, en estat pur

ens donava un text per treballar-lo ens deia que, si les hi argumentàvem, totes les interpretacions eren bones. Mentre aplaudeixo penso que Sebastià, que és l'amo de tot el que es belluga a la Terra Baixa, representa l'Estat espanyol, que diu que estima Marta des de fa anys però que de tant que l'estima, l'ofega i la maltracta. És una possessió que no té ni vot ni veu. Marta és Catalunya, sotmesa a una relació que no porta enlloc, amb una autoestima baixa, sent que li han robat l'ànima. La força per trencar les cadenes només la hi pot donar Manelic, la societat catalana. Un pastor ple de virtut que, al principi, és tot innocència i ingenuïtat. Viu entre atemorit i agraït per l'acció de l'amo. Ell, que ja va matar un llop fa temps –el franquisme–, es deixa ensarronar per amor. Observant aquest trio, la Nuri, que, com Omnium i l'ANC, s'ho mira amb els ulls de qui treballa des de baix perquè la relació de Manelic i Marta pugui reeixir lluny d'una terra marcada per la hipocresia i la corrupció. No en va confia que Manelic davant dels fets trobarà la força necessària per enfrontar-se al *senyor*. Homar deia en una entrevista que defensa que el teatre és necessari i útil. Deu ser per això que encara tremola després de sentir i entendre el crit: "He mort el llop!"

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Vuits i nous

“Som pocs”

Manuel
Cuyàs

Després de l'eufòria dominical, la depressió del dilluns. Tan bonics com serien els dilluns, amb tota la setmana al davant, si nosaltres mateixos no ens els espatlèssim amb les nostres supersticions. L'endemà de la consulta, em trobo un senyor a qui els resultats que ahir l'entusiasmaven avui el mantenen aclaparat. "No sumem prou, així no anirem enlloc ni aconseguirem l'objectiu." Li dic que faci els comptes ben fets i calculi quants érem fa tres o quatre anys, per no remuntar-nos més enrere. No l'animo. El senyor té pressa. Vol la independència avui. Si els votants van ser més de dos milions, ell n'hauria volgut el doble, i amb els partidaris del sí-sí unànimes. "Les cues davant les urnes, fruit

de la falta de més col·legis electorals, ens van enganyar. No érem tants."

Som els que som, i amb aquest contingent hem de comptar. El "procés" ha generat molta fraseologia, i alguns diuen que volen que Catalunya sigui independent "per deixar de ser independentistes". Fa bonic, però que se'n desenganyin. Els independentistes sortiran quan la independència sigui un fet, igual com els demòcrates es van fer visibles un cop aconseguida la democràcia. Sempre ha estat així, en tots els episodis que puguem evocar de la història insurreccional. Els canvis els executen les minories –les minories que saben interpretar les aspiracions de la majoria–, i de totes maneres jo no estic segur que puguem parlar de "minoria" estricta davant prop de dos milions de partidaris del sí-sí. O sigui que fins i tot comptant que a última hora alguns s'hi repen-

ANTHONY GARNER

sin i es facin enrere, animi's, senyor del dilluns.

Fa poc s'ha començat a publicar el diari digital per subscripció *Crític*. El condueixen els amics Sergi Picazo i Roger Palà, periodistes. M'han demanat que dilluns en faci la presentació al bar El públic de Mataró i amb molt de gust els he dit que sí perquè crec en el seu projecte i valoro la revista de paper que han dedicat al "procés". Són joves i volen fer un periodisme "diferent", "reflexiu" i al marge d'altres productes condicionats pel poder, la publicitat

etcètera. Hi llegeixo un article d'en Picazo adreçat als independentistes "ingenus" o "naïf" que no han calculat com és d'important la geopolítica i com, en conseqüència, serà difícil que qualsevol estat del món pugui donar suport a l'infantament d'un de nou en un racó de l'Europa ja prou atabalada. Perfecte, correctíssim. Molt bé, el *Crític*. Ara: també com sempre i per definició, els estats reconeixen el nou estat i es faran independentistes quan estigui constituït. No dissabte ni diumenge sinó dilluns.